

Chương 584: Cú Sốc Tiếp Theo Của Ludwig

(Số từ: 2923)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:18 PM 13/10/2023

Heinrich mang về mặt quả quyết, trong khi Louise dường như đã mất hồn.

Nó chỉ là tự nhiên. Nguyên nhân của tất cả sự hỗn loạn này và kẻ đáng bị mọi người trên thế giới căm ghét—Ma vương—đã bí mật đến thăm con trai mình.

Và cậu con trai đã không nói với bất cứ ai về điều đó, kể cả bản thân cô.

Heinrich giải thích mọi thứ ngay từ đầu.

Trước khi biết mình là một đứa con ngoài giả thú, Heinrich đã nhận được một lá thư nặc danh khi anh đang đấu tranh với sự căm ghét của anh trai mình và sự thiếu hiểu biết về sự thật.

"Bức thư nói rằng... anh trai đang lên kế hoạch giết tôi."

"!"

"Hắn dường như biết... rằng tôi là một đứa con hoang. Tôi không biết làm thế nào hắn biết..."

Tất nhiên, Heinrich nghĩ bức thư là một trò đùa và không tin vào điều đó. Tuy nhiên, sau đó anh đã xác nhận sự thật về việc mình là một đứa con hoang qua lời kể của những người anh trai của mình, những người thực tế là chú của anh.

"Ma Vương đã xuất hiện vào ngày hôm đó. Có vẻ như hắn đã theo dõi tôi từ đâu đó từ lâu."

"Ma vương... đích thân tới...?"

"Vâng, hắn đã tiết lộ bản thân mà không nghi ngờ gì."

Ma vương đưa ra một đề nghị với Heinrich.

Nếu anh muốn sống sót, anh nên đi theo hắn.

Nếu Heinrich ở lại đó, anh sẽ bị giết hoặc không còn lựa chọn nào khác ngoài việc muốn giết anh trai mình.

"Và... hắn nói hắn sẽ kể cho tôi mọi thứ nếu tôi đi theo. Chuyện gì đã xảy ra cho đến bây giờ. Tôi có thể làm gì trong tương lai. Vai trò của tôi trong tất cả những chuyện này là gì..."

Louise càng nghe, cô càng cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

Ma vương đã lấy thông tin từ Lực lượng Đồng minh mà cô không hề hay biết, và con trai cô thậm chí còn bị hắn theo dõi.

Đây có phải là cảm giác khi máu bị rút cạn khỏi cơ thể bạn không?

Nhưng cô đã may mắn.

Con trai cô không đi theo Ma Vương mà đang ở đây, ngay trước mặt mình.

“Ma vương cố ý lừa gạt em.”

“...”

"Tôi rất nhẹ nhõm, thực sự nhẹ nhõm. Em không đi theo Ma Vương. Em đã có một lựa chọn sáng suốt."

Ba người đã bị lừa dối bởi miệng lưỡi xảo quyệt của Ma vương và đi theo hắn.

—Harriet de Saint-Owan.

—Liana de Grantz.

—Olivia Lanze.

Mặc dù chỉ có ba người trong số họ, nhưng tất cả họ đều là con của những quý tộc nổi tiếng hoặc những cá nhân được đánh giá cao là tương lai của Đế chế.

Không ai biết họ đang làm gì và ở đâu, nhưng đó đã là một sự kiện gây sốc.

Ma vương đã cố gắng lợi dụng sự sợ hãi và bối rối của Heinrich.

Hắn ta đã đưa ra một lời đề nghị không thể cưỡng lại trong một tình huống mà sẽ thật kỳ lạ nếu Heinrich không chấp nhận nó.

Louise cảm thấy vô cùng tự hào và cảm động vì con trai mình đã từ chối lời đề nghị của Ma Vương.

Heinrich đã từ chối yêu cầu của Ma vương trong tình huống không thể từ chối hay kháng cự.

Ma vương phải xảo quyệt và đáng sợ đến mức nào?

“Chị ơi, tôi không đi theo Ma Vương không phải là vì tôi không tin hắn.”

Heinrich nhìn Louise với vẻ mặt nghiêm khắc.

“Em nói sao?”

Heinrich không đi theo Ma Vương.

Nhưng khi nhìn thấy con trai mình cố gắng thoát ra những lời đáng sợ rằng nó tin vào Ma vương, Louise bắt đầu run sợ hơn.

“Tôi biết chị đang nghĩ gì. Chị có thể nghĩ rằng Ma vương nói dối để lừa tôi, hoặc tôi nói điều này vì tôi đã bị lừa bởi những lời nói dối của hắn.”

Heinrich nuốt nước bọt và tiếp tục nói.

“Tôi không có ý định đi theo Ma vương, kể cả khi hắn có trở lại, tôi cũng không có ý định hợp tác. Chị có thể yên

tâm về vấn đề này. Tuy nhiên, cho dù tôi có nghĩ về nó nhiều như thế nào... cho dù tôi có nghĩ ngò đến đâu... tôi không thể tin rằng Ma vương... Reinhardt là một sinh vật xấu xa."

"Em út, Ma vương đã lừa dối mọi người. Chẳng phải hấn ta đã lừa mọi người bằng lớp ngụy trang ôn hoà và dịu dàng của mình sao? Em không thấy những người theo sát và hỗ trợ Ma vương đến gần, bị lừa bởi chiếc mặt nạ của hấn sao?"

Heinrich không thể không mất bình tĩnh trước những lời này, ngay cả trong tình huống này.

—Dịu dàng và ôn hoà.

Đây là những lời mà bất cứ ai đã nhìn thấy Ma vương trong những ngày ở Temple đều không thể thốt ra.

"...Chị à. Ma Vương không phải là người dịu dàng và ôn hoà. Nếu chúng ta nói chính xác, thì hấn ta là một kẻ điên."

"Là... vậy sao?"

"Phải, hấn là một kẻ điên chuyên gây ra đủ thứ rắc rối. Hấn ta đã làm mọi thứ mà lẽ ra hấn không nên làm khi xâm nhập."

Ma vương đã làm quá nhiều việc không nên làm nếu xâm nhập và bắt giữ là mục tiêu của hắn.

Tuy nhiên, Reinhardt đã kết bạn với nhiều người và xây dựng được các mối quan hệ. Nhưng, nó giống như một loạt sự trùng hợp ngẫu nhiên hơn là một kế hoạch được tính toán bởi Ma vương.

Nếu mục tiêu thực sự của hắn là không bị bắt, thì sẽ không có lý do gì để Ma vương hành động theo cách như vậy.

Nói rằng mục đích của quá trình giống nhau chỉ vì kết quả diễn ra như vậy là quá định hướng vào kết quả.

Ma vương sống cuộc sống trong Temple của mình như một kẻ điên. Trên thực tế, Heinrich thậm chí có thể được coi là nạn nhân của trò hề của mình.

Nhưng, tất cả những gì Louise có thể cảm thấy là sợ hãi khi nhìn con trai mình nói về Ma vương như thế này.

Cô không thể không sợ rằng anh đã rơi vào mánh khéo hoặc mưu đồ của Ma vương.

“Chị à, chị không cảm thấy chúng ta tiến quân có thời điểm quá dễ dàng tiến lên sao?”

Tuy nhiên, Heinrich biết phải nói gì với chị gái mình.

“...Ý em không phải là.”

"Mặc dù đang là mùa đông, nhưng thời tiết quá tốt, và các Cổng dịch chuyển của các thành phố nhỏ đã bị chiếm giữ mà không có bất kỳ chiến lược nào. Hơn nữa, chị không thấy cảnh tượng trong trận chiến Serandia gần đây sao, như thể ai đó đã quét qua nó một lần?"

Hoàn cảnh chắc chắn là lạ.

Tuy nhiên, không ai đặt câu hỏi về những điều này.

"Ý em không phải là... là..."

"Chắc chắn là lực lượng của Ma vương đang giúp chúng ta tiến lên và chiến đấu phía trước chúng ta."

Bí mật hoặc chiến lược bị che giấu bởi Đế quốc.

Đó là những gì cô đã mơ hồ nghĩ.

Nhưng ý tưởng rằng tất cả sự giúp đỡ này đến từ Ma vương là điều cô không muốn tin, bất kể khả năng của nó là gì.

"Tại sao Ma vương lại làm vậy? Sau khi gây ra Thảm Hoạ Cổng. Tại sao hắn lại giúp chúng ta?"

"Tôi không biết. Tại sao Ma vương lại giúp chúng ta. Tại sao Đế quốc lại giữ bí mật chuyện này. Tôi không biết Ma vương thực sự muốn gì, nhưng... có một điều chắc chắn."

Ma vương đã gây ra Thảm Hoạ Cổng dẫn đến sự hủy diệt của loài người.

“Ngay từ khi bắt đầu Thảm Hoạ Cổng, có một điều mà chúng ta không hề hay biết.”

Heinrich không còn tin vào chỗ giữ chỗ đó nữa.

Ludwig đang hướng đến Nhà thờ Towan.

Việc anh có thể làm được điều gì đó mang lại cho Ludwig một niềm an ủi nhỏ, nhưng trong tuyết rơi, anh không khỏi cảm thấy choáng ngợp.

Và Ludwig đã nghe Rowan nói rằng, trong mắt cô, một tòa nhà sụp đổ là một vấn đề lớn hơn cái lạnh do tuyết gây ra. Ludwig có thể thấy mọi người dọn tuyết trên mái nhà, cũng như những người trên đường phố.

Các vệ binh và Hoàng tộc đều tập trung vào việc dọn tuyết, và người dân cũng đang làm việc chăm chỉ để dọn sạch nó.

Kết quả là, lần đầu tiên sau một thời gian dài kể từ Thảm Hoạ Cổng, đường phố của Thủ đô Đế quốc chật kín người.

Tuy nhiên, có nhiều người trong trại tị nạn không đủ sức để làm công việc đó.

Thanh lọc là quan trọng, nhưng nó có ý nghĩa trong những trường hợp này không? Những túp lều tạm bợ dù không

đủ che chắn trước gió lạnh nhưng nếu không có chúng, người dân sẽ chết cồng.

Mọi nơi trên vùng đất này giờ đây tràn ngập nỗi thống khổ như vậy.

Cả Rowan và Ludwig đều biết rằng việc thanh tẩy bệnh tật chỉ là giải pháp tạm thời.

Những gì Rowan đang làm bây giờ không liên quan gì đến hy vọng. Nó chỉ là một biện pháp tạm thời chống lại sự tuyệt vọng, không liên quan đến việc cứu thế giới hay mang lại hòa bình.

Tuy nhiên, đó là việc phải làm vì họ không thể không làm.

Ở thời đại mà ngay cả nói đến một hy vọng nhỏ nhoi cũng trở thành xa xỉ, điều duy nhất họ có thể làm là cố gắng bịt cái lỗ trên con đập tuyệt vọng.

Hơn nữa, Rowan không chỉ là một nữ tư tế bình thường mà còn là một Tổng giám mục, còn Ludwig, dù bị mất một cánh tay, nhưng lại là một siêu nhân.

Ngay cả những người này cũng không thể làm gì hơn ngoài những nhiệm vụ nhỏ trong thực tế hiện tại. Không có chỗ cho những người thậm chí còn nhỏ hơn.

Những việc làm vĩ đại là dành cho những chúng sinh vĩ đại.

Những sinh vật như Ellen, Heinrich và Louise von Schwarz, những người đã dùng chung bữa sáng với Ludwig sáng hôm nay.

Những cá nhân có sức mạnh to lớn hoặc khả năng chỉ huy những đội quân đông đảo sẽ là những người kết thúc Thảm Hoạ Cổng này.

Tìm kiếm hy vọng là vai trò được giao cho họ.

Một khi tất cả những điều này kết thúc, và đến lúc thậm chí có thể nói đến một mức độ hòa bình nhỏ, những nhiệm vụ nhỏ này sẽ tìm thấy ý nghĩa.

Khoảnh khắc những người sống sót, bằng bất cứ cách nào, đối mặt với nhiệm vụ hòa bình và tái thiết, những gì Ludwig và Rowan đang làm bây giờ sẽ có ý nghĩa trong việc cứu sống vô số sinh mạng và mang lại tương lai cho họ.

Đó là lý do tại sao Ludwig tiếp tục bước đi.

Ôm lấy kỳ vọng rằng một ngày nào đó mọi thứ sẽ ổn.

Thay vì tuyệt vọng và bỏ cuộc, Ludwig tiếp tục vì vẫn còn điều gì đó anh có thể làm.

Ludwig sẽ không bỏ cuộc.

Khi đi bộ, anh đến gần Nhà thờ nơi Rowan đang ở.

“Chúng ta có thể bán cái này ở đâu?”

“Chắc hẳn sẽ có một số quý tộc quan tâm đúng không?”

Ludwig có thể thấy mọi người cầm xẻng chạy qua đường.

Có nhiều hơn chỉ một hoặc hai.

Những nhóm dường như đi cùng nhau, nhưng không phải, đang di chuyển xung quanh như thể chạy trốn thành từng cặp đôi hoặc ba.

“Chết tiệt, thật tuyệt nếu nó là thứ gì đó để ăn.”

“Tất cả đã được thực hiện từ lâu. Chúng ta thật may mắn khi có được điều này.”

“Nhưng loại Nhà thờ nào thậm chí không có một chút vàng hay bạc?”

“Chắc họ đã bán rồi. Chúng ta may mắn đã nhận được nhiều như vậy từ một Nhà thờ nghèo như vậy.”

“Phù, thật nhẹ nhõm khi chỉ có một chút tóc bị cháy.”

“Chúng ta tốt hơn những người đang đi vào bây giờ. Tất cả họ sẽ chết.”

Ludwig có thể nhìn thấy khói bốc lên từ phía bên kia con hẻm.

“Có lửa!”

“...!”

Trước khi anh có thể hiểu hết những từ đó, Ludwig đã chạy.

Trong màn tuyết như trút nước, Ludwig có thể nhìn thấy cột khói trắng, giống như một Nhà thờ bị đảo lộn, thách thức bầu trời và phun ra những ngọn lửa đỏ rực.

*Koo-roo-roo-roo!

Vô số người đã tụ tập xung quanh, ngây người nhìn chăm chăm vào hình dạng khổng lồ của ngọn lửa.

Nhà thờ nơi Rowan từng ở đã chìm trong biển lửa.

*Crash!

Có thể nghe thấy âm thanh của thứ gì đó vỡ và sụp đổ.

“Nó sắp vỡ vụn rồi...”

“Lính canh ở đâu?”

“Họ thậm chí có thể đưa nó ra ngoài không?”

“Đó là sự trừng phạt của Thánh Thần. Hình phạt dành cho những kẻ âm mưu với Ma vương.”

“Thật vớ vẩn! Những kẻ vô lại tị nạn từ khu ổ chuột đã làm điều này, không phải sự trừng phạt của Thánh Thần!”

Ludwig cuối cùng cũng nhận ra những người vừa đi ngang qua đang làm gì.

—Cướp bóc.

'Đôi khi có những người muốn phóng hỏa.'

—Và đốt phá.

Ai đó đã phóng hỏa Nhà thờ, và những người khác đang lợi dụng sự hỗn loạn để cướp tài sản của nó.

“Rowan!”

Ludwig lao vào Nhà thờ như thể bị ma nhập.

Những người xem, những người tình cờ nhìn thấy Nhà thờ bốc cháy, tắc lưỡi khi thấy Ludwig lao vào ngọn lửa.

Tuy nhiên, Ludwig không quan tâm đến suy nghĩ của họ hay những bình luận mỉa mai của họ về Giáo hội Towan.

"Ugh!"

*Hiss!

Bên trong Nhà thờ đầy khói là một mớ hỗn độn. Mọi thứ có thể cháy đều bốc cháy, và khó có thể nhìn thấy dù chỉ một inch phía trước.

*Cạch!

Và với âm thanh của gỗ gãy và tường nứt, Nhà thờ dường như đang trên bờ vực sụp đổ.

Ai có thể đã làm điều này? Tại sao?

Có thực sự cần thiết phải đi xa đến mức này, ngay cả khi một người coi thường Giáo hội Towan?

Giữa làn khói cay nồng, Ludwig sớm nhìn thấy nó.

'Nó có thể là...?'

Có những người ăn mặc như linh mục mà Ludwig không nhận ra, nằm rải rác khắp nơi trong sảnh thờ.

Mặc dù không có cơ hội kiểm tra kỹ lưỡng họ, nhưng Ludwig không thể không cảm thấy rằng tất cả họ đều đã chết.

*Boom! Crack!

Nâng những cây cột đang cháy, bị sập và nâng những cột đá bị đổ, anh tìm kiếm thứ gì đó.

Biết rằng hít phải khói rất nguy hiểm ngay cả với một siêu nhân, anh đã nín thở trong khi tìm kiếm.

Anh tìm kiếm người nên ở đây.

Ludwig lang thang trong phòng thờ đầy khói lửa bao lâu rồi?

Chẳng mấy chốc, Ludwig nhìn thấy ai đó đang ngồi trước bức tượng đá của Giáo hội Towan.

"!!!"

—Tổng giám mục Rowan.

Rowan ở đó, không phải trong chiếc áo choàng màu xám bạc màu như thường lệ, mà trong bộ lễ phục màu trắng thánh thiện.

Tuy nhiên, bộ quần áo màu trắng ban đầu giờ đã được nhuộm một màu đỏ tươi.

“Rowan...!”

Không còn từ nào để diễn tả tình trạng của Rowan ngoài từ 'rách nát'.

Cơ thể của Rowan đã bị đâm nhiều nhất, và bộ quần áo thiêng liêng lẽ ra phải có màu trắng trông phù hợp hơn để được gọi là tấm vải liệm màu đỏ.

Run rẩy, với đôi mắt mở to, Ludwig quỳ xuống trước thi thể vô hồn của Rowan.

"Nữ tử tế! Nữ tử tế! Tỉnh dậy đi!"

Nhưng ngay cả khi anh kêu lên, Ludwig biết rằng lời nói của mình không thể mang Rowan trở lại.

Đôi mắt của Rowan, mãi mãi không thể nhìn thấy kể cả khi chết, đã bị cướp đi một thứ mà cô không bao giờ có thể lấy lại được.

Nắm lấy vai Rowan, Ludwig trào ra những giọt nước mắt không thể thành tiếng nức nở, đôi mắt mở to trong cái nóng thiêu đốt của ngọn lửa.

"Tại sao... tại sao chuyện này lại xảy ra? Tại sao... tại sao?"

*Crack!

Nhà thờ tiếp tục cháy.

*Rụp!

Và với âm thanh của một thứ gì đó đáng lẽ không nên bị vỡ.

*Rầm!

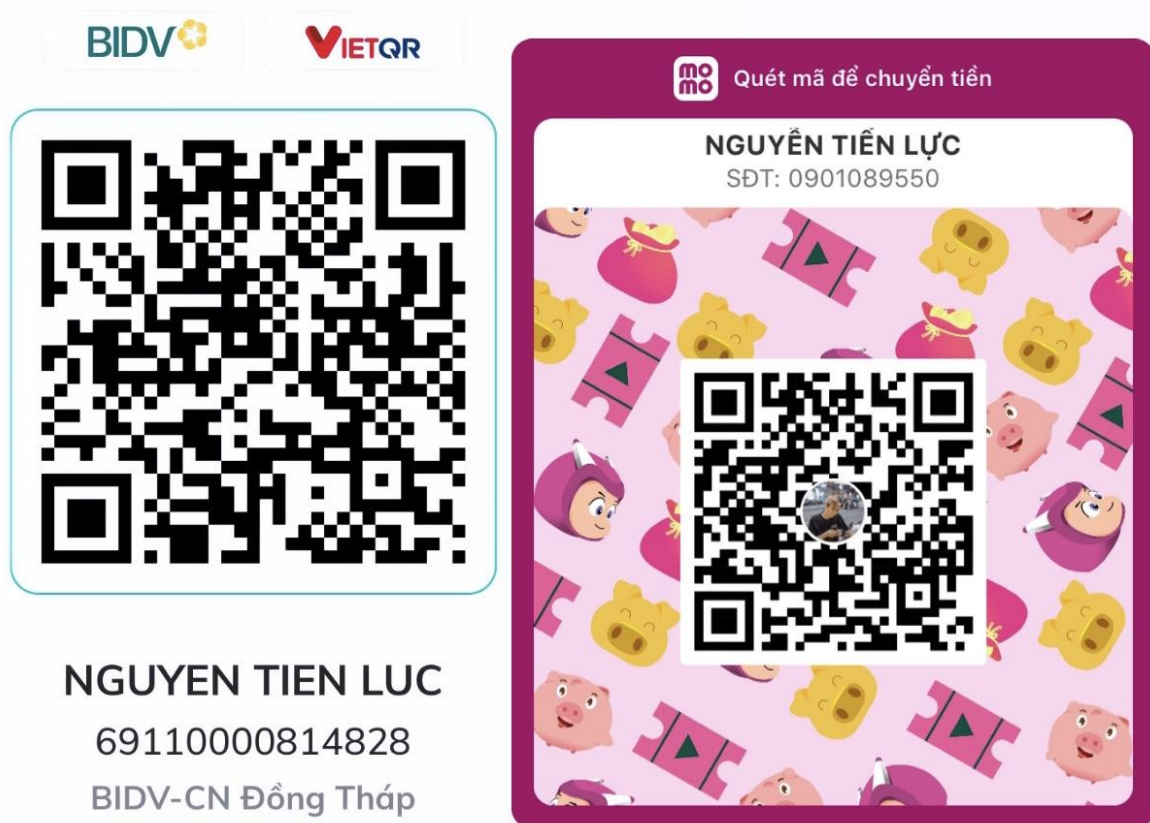
Nhà thờ sụp đổ.

<Trans Note>

Uầy tác giả chơi hành hạ Ludwig thảm thế kia, tội Ludwig.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading